

РЕШЕНИЕ

№ 7315

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 75 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА
АНГЕЛОВА

при участието на секретаря СНЕЖАНКА К. КИРИЛОВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА АНГЕЛОВА
Гражданско дело № 20221110166412 по описа за 2022 година

Предявени положителни установителни иски с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1, пр.1 от ЗЗД, във вр. с чл. 149 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Ищецът-„ТС” ЕАД твърди, че с ответника К С. Н. са в договорни отношения по повод доставка на топлинна енергия за битови нужди, за топлоснабден имот-апартамент №57, находящ се в гр. // //. Твърди, че е изправна страна по договора, а ответникът не е изпълнил задължението си да заплати потребеното от него и доставено от ищеца количество топлинна енергия. Твърди, че срещу ответника е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК и съдът му указал да предяви установителен иск относно вземането си, поради което е обоснован правен интерес от исковите, с които се иска от съда да признае за установено, че ответникът му дължи сумата от 1381,74 лв. – главница, представляваща стойността на потребена топлинна енергия за периода 01.11.2018 г. – 30.04.2020 год. за посочения по-горе недвижим имот, сумата от 250,47 лв. – лихва за забава от 15.09.2019 год. – 07.12.2021 год. и сумата от 0,21 лева, представляваща лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.03.2018 год. до 22.03.2021 год., ведно със законната лихва върху главниците, считано от 16.12.2021 год. /датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда/ до изплащане на сумите. Претендира сторените в производството разноси.

Ответникът-К С. Н., чрез назначения му особен предстаител, е депозирал в срок отговор на исковата молба, в който оспорва предявените иски по основание и размер.

Оспорва на ответника да е доставяна топлинна енергия. Прави възражение за изтекла погасителна давност на претенциите.

Третото лице помагач-„ТС” ЕООД не взема становище по предявените иски.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните съобразно разпоредбите на чл.235, ал.2 и ал.3 от ГПК и приетият по делото доклад, установи следното от фактическа и правна страна:

Съгласно регламентираното в нормата на чл. 154 от ГПК разпределение на доказателствената тежест, ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на договорно правоотношение с ответника, т.е. качеството им на потребители на топлинна енергия, доставена от него топлоенергия до топлоснабдения имот на ответниците, в претендиращия размер и за процесния период.

В доказателствена тежест на ответника е да установи факта на изпълнение, т.е. че е заплатил на ищцовото дружество /изцяло или отчасти/ дължимите от него суми за ползвана топлоенергия през процесния период, както и възраженията си срещу вземането на ищеца.

Съгласно чл.153, ал.1 на Закона за енергетиката всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по [чл. 140, ал. 1, т. 2](#) на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в Наредба №16-344. В случая качеството на ответника на потребител на топлинна енергия се установява от Заповед №А-0-08-1020 от 16.04.1979 год. издадена от Софийски общински народен съвет-изпълнителен съвет.

Съгласно разпоредбата на чл. 106а, ал.1 от ЗЕЕЕ /отм./ и чл. 150 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР. Те се публикуват най-малко в един централен и един местен всекидневник и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично приемане от страна на потребителите. В случая несъмнено е, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. Съответно според нормата на чл.150, ал.3 от ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевиращи нито твърдения, нито има данни, че ответника е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия. Поради изложеното и с оглед елемента на административно регулиране в чл.150 от закона, съдът приема, че между страните по

делото са налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно действащото законодателство - чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ и Наредба №16-334 за топлоснабдяването.

Законодателят е предвидил задължението за заплащане на топлинна енергия като многокомпонентно такова, което включва в себе си задължението за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите по арг. от чл. 142 ал.2 от ЗЕ, като при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

В конкретния случай видно от представения по делото договор, етажната собственост на жилищна сграда, находяща се в гр. // е възложила извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на „ТС“ ЕООД.

При постановяване на съдебното решение съдът се съобрази с приетата съдебно-техническа експертиза, от която се установява, че абонатът заплаща стойността на ТЕ, отдадена за сградна инсталация, разпределяна от ФДР между всички абонати пропорционално на пълните отопляеми обеми на имотите по проект. Установява се, че ТЕ за БГВ в сградата не се ползва. Установява се, че сумата, която се дължи за топлинна енергия е 1381,75 лева. Не са въведени твърдения, че ответникът е платил процесната сума.

С оглед на изложеното и след като взе предвид приетите в производството експертизи, настоящият съдебен състав намира, че по делото е установена потребената топлоенергия, която съдът приема, че е в размер на 1381,74 лева, до който иска е основателен.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че по делото е установено количеството на потребена топлоенергия. От своя страна ответникът не ангажира доказателства, че е изпълнил задължението си за заплащане на стойността на потребената топлинна енергия за процесния имот, както и на сумата представляваща такса за отчитане на уреди за дялово разпределение. По горните съображения съдът намира, че К С. Н. дължи на ищцовото дружество сумата от 1381,74 лева за периода от 01.11.2018 год. до 30.04.2020 год..

На следващо място съдът приема, че претенцията на ищеца за лихви за забава за процесния период е частично основателна.

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в

погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните.

Съгласно чл. 32, ал. 3 от Общите условия от 2016 год., след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки продавачът издава за отчетния период кредитни известия на стойността на месечните фактурите и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата за потребено количество за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, като в чл. 33, ал. 4 изрично е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по фактурите за потребление след изравняване за целия отчетен период, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Предвид изложеното за дължимата сума за цена за потребена топлинна енергия за процесния период се дължи лихва за забава само върху сумите по общите фактури, издадени след изравняването, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая е начислявана лихва след издаване на обща фактура №////31.07.2019 год. от дата 31.07.2019 год.. Доколкото ответникът не ангажира доказателства за погасяване на дължимото, в срок, и на основание чл.162 от ГПК съдът приема, че претенцията на ищеца за лихви претендирани върху сумата дължима за топлинна енергия е основателен за сума в размер на размер на 250,47 лева, до който размер иска е основателен.

По отношение за лихвата за забава на претендираната главница за такса дялово разпределение. Доколкото не е предвиден срок за изпълнение на това задължение, купувачите изпадат в забава по отношение на него след покана. Ищецът не сочи доказателства за отправянето и получаването на покана за плащане на това главно вземане, поради което вземане за лихва за забавата му не е възникнало и искът за мораторна лихва на това вземане следва да бъде отхвърлен.

По възражението за изтекла погасителна давност, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 111 от ЗЗД, с изтичането на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, лихви и за други периодични плащания.

Вземанията за потребена топлинна енергия са такива за периодични плащания и се погасяват с изтичането на три годишна погасителна давност. Видно е, че ищецът е депозирал заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 16.12.2021 год., от което следва, че вземането на „ТС” ЕАД ще се погаси за периода предхождащ месец 12.2018 год., а претенцията на ищеца касае периода от месец 11.2018 год. до месец 04.2020 год., т.е. вземането е погасено по давност за м.11.2018 год., поради което възражението на ответника за този период и за сумата от 101,62 лева /съобразно заключението по СТЕ/ е основателно, а искът на ищеца следва да бъде уважен за сумата от 1280,12 лева и за периода от м.12.2018 год. до 30.04.2020 год..

Възражението е неоснователно относно претенцията за лихва за забава, тъй като обща фактура №////31.07.2019 год. е издадена на 31.07.2019 год., претендираната лихва се дължи от 15.09.2018 год. /45 дни след изтичане на периода, за който се отнася/, а заявлението за издаване на заповед за изпълнение е депозирано на 16.12.2021 год.

С оглед изхода на спора и претенцията на ищеца за присъждане на разноси съдът намира, че на основание чл. 78 ал.1 и ал.8 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **1046,27 лева**, представляваща сторените по **настоящото делото разноси**, съразмерно с уважената част от претенциите и **77,49 лева**, представляваща сторените **разноси по гр.д. №72176/2021 год. по описа на СРС, 75 с-в.**

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове от „ТС” ЕАД, ЕИК ///, със седалище и адрес на управление: гр. /// против **К С. Н.**, ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. ///, чрез адв. К.-особен представител, че **К С. Н.** дължи на „ТС” ЕАД на основание чл. 415 ал.1 от ГПК от сумата от **1280,12 лева** /хиляда двеста и осемдесет лева и дванадесет стотинки/, представляваща стойността на потребена топлинна енергия за периода от месец **12.2018 год. до 30.04.2020 год.** за топлоснабдяван имот-апартамент 57, находящ се в гр. ///, вх.4, ведно със законната лихва, считано от 16.12.2021 г. до окончателното и изплащане, **като отхвърля иска** за разликата до пълния предявен размер от 1381,74 лева, като погасен по давност за сумата от 101,62 лева и за периода м.11.2018 год., сумата от **250,47 лева** /двеста и петдесет лева и четиридесет и седем стотинки/, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 15.09.2019 год. до 07.12.2021 год., **като отхвърля** иска за сумата от **0,21 лева**, представляваща лихва за забава върху главницата за дялово разпределение и за периода от 10.04.2020 год. до 04.09.2021 год., като неоснователен.

ОСЪЖДА К С. Н., ЕГН *****, да заплати на „ТС” ЕАД на основание чл.78, ал.1 и ал.8 от ГПК сумата от **1046,27 лева** /хиляда четиридесет и шест лева и двадесет и седем стотинки/, представляваща сторените по настоящото делото разноси, съразмерно с уважената част от претенциите и **77,49 лева** /седемдесет и седем лева и четиридесет и девет стотинки/, представляваща сторените разноси по гр.д. №72176/2021 год. по описа на СРС, 75 с-в..

Решението е постановено при участието на третото лице помагач ФДР „ТС” ЕООД.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____